

ОЛИВИЕ НОРЕК

КОД

93

enthusiast

ОЛИВИЕ НОРЕК

КОД

93

Превод от френски *Иван Баталов*

enthusiast

София, 2024

Olivier Norek
Code 93

Copyright © Éditions Michel Lafon, 2013,
Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates

Оливие Норек
Код 93
© Иван Баталов, превод, 2024
© Ивайла Пеева, оформление на корицата, 2024
© Enthusiast – запазна марка на „Алто комюникейшънс
енд пбълишинг“ ООД, 2024

ISBN 978-619-164-615-9

*На моето семейство, тези,
благодарение на които не свеждам глава.
Мартин, Клод, Виктор, Корин и Брюно.*

Пролог

Март 2011 г.

На ръст може би съответстваше. На възраст – със сигурност. Колкото до физиката, трудно беше да се каже. Старият Симон вдигна телефона и съвсем предпазливо, за да не вдъхва прекалени надежди, съобщи:

– Разполагам с вероятна следа.

Отсреща гласът на старата госпожа се превърна в шепот.

– Камий?

– Не е сигурно, госпожо.

Преди да затвори, Симон съобщи на събеседничката си часа и адреса на срещата в моргата към Института по съдебна медицина в Париж.

Беше открита в свърталище на клошари в община Лила, департамент Сен Сен Дени. Полугола, безжизнена и без устатовена самоличност, тя изглеждаше двайсетгодишна. Най-много. При аутопсията доктор Леа Маркан я беше разрязала от основата на врата до пубиса с един замах на скалпела – без да натиска много, като ласка. В зеещата ѝ плът личаха последствията от прекалена консумация на наркотици и алкохол, както и резултатът от толкова брутални сексуални сношения, че явно не бяха по взаимно съгласие. Никога дотогава в кариерата си на съдебен лекар Маркан не беше използвала израза „масивни поражения на перинеума“. Как се беше стигнало дотам? Какви варварщини

е била принудена да понесе тази млада жена, че буквално да ѝ липсва стената между вагината и ануса?

Тя пое в дланите си изцапаните ръце на мъртвата, докосна косите ѝ, после прокара върха на пръстите си по рамите на лицето ѝ. Озърна се, защото подобни действия не са приети. Направи същото, след като си свали латексовите ръкавици. Беше се поддала на най-лошия порок в професията: емпатията.

Ето защо няколко дни по-късно, когато, преглеждайки графика на Института по съдебна медицина, видя, че е планирано разпознаване от член на семейството, Леа Маркан пожела да го проведе лично. Нищо не я задължаваше, но гържеше на това. Заради себе си. Както и заради *Нея*.

Реакциите са различни и непредвидими, когато се повдигне чаршафът. Безмълвно страдание, което обладава човека, оставя го без сили и той припада или пък просто земята се разтваря под нозете му. Отмъстителен бяс, който отрича всичко и търси срещу кого да насочи стрелите си. Мъка, гразнещо съзливва и показна. Невъзмутимо самооблагане, предвещаващо много силни бури.

Съдебната лекарка видя тримата посетители да приближават. Не познаваше никого от тях, но прецени, че мъжът, който стърчеше с глава и половина над другите и приличаше на бивш кечист, вероятно беше полицаят от SDPJ¹. Беше пестелив на думи.

– Лейтенант Матия Обен.

– Добър ден, лейтенант. Доктор Маркан. Да не би капитан Кост да е разлюбил нашата Институция, или ви праща за наказание?

– Просто едно досие, което трябва да приключи. Капитанът ми поръча да ви предам неговите поздравии.

Тя се примири. Жалко, предпочиташе да дойде Кост – винаги дискретен, с малко тъжен поглед на сините си очи.

Представи се на семейството. Първо на възрастната дама в инвалидна количка, а после на младежа, който я бутал-

¹ Service départemental de la police judiciaire. – Б. а. – Департаменталната служба на криминалната полиция. – Б. пр.

ше, и ги покани да я последват в моргата. Полицаят вървеше след тях, тих като сянка.

Навлязоха в подземията на Института по съдебна медицина и тя отвори вратите на голямо помещение, студено и потънало в тишина, което приличаше на банков трезор с неговите редици от квадратни чекмеджета, широки около седемдесет сантиметра. Всяко от тях съдържаше по един живот, една история и нейния край. Неколкократно грънкане на стъкло и неоновите лампи осветиха моргата. Тя провери в досието регистрационния номер сред наличните четиристотин и петдесет хладилни кутии и отвори вратата, зад която се намираше тяло 11-1237. Издърпа масата на колелца и под белия чаршаф се видяха очертанията на човешко тяло.

Погледна изпитателно семейството. Стори ѝ се, че очите им гледаха плахо. С ръка върху плата, тя се забави за миг, после леко дръпна покрива, така че да се покаже само раненото лице.

Няколко минути по-рано внушителният полицай, който ги придружаваше, се беше постарал да ги подготви. Тялото, което щяха да видят, принадлежеше на наркозависима, вероятно някога тяхна дъщеря и сестра, но която със сигурност бе много променена, остаряла и смазана от живота на маргинален елемент. Съзнателно беше премълчал сексуалните издевателства, защото тези уточнения не се налагаха, преди да са я разпознали категорично. Все пак никакви предупреждения или подготовка не би могла да ги предпази от пристъпа на гадене, който изпитаха при вида на това лице.

Зависима от инвалидната си количка, майката се опря с ръце на облегалките и доколкото крехките и крака ѝ позволяваха, леко се повдигна. С повелителен тон и абсолютно монотонен глас тя заяви, че това не е дъщеря ѝ. Синът въобще не си отвори устата. Лицето беше толкова отекло, че не можеше да се изключи евентуална грешка. Затова съдебната лекарка махна целия чаршаф, под който лежеше трупът, нашарен от съсиреци, дракотини, незараснали

напълно рани с кафяви корички и следи от хиляди спринцовки с тъмни инфектирани кръгове около тях. Старата дама стисна ръката на сина си и с по-сигурен глас, сякаш примирена, потвърди, че жената пред тях не е нейната Камий. Синът ѝ, все така до майка си, леко отвори устни, готвейки се да каже нещо, но от тях се чу само една въздишка.

Доктор Леа Маркан знаеше, че репертоарът от реакции при срещата с труп е безкраен. И все пак тя побърза да покрие голото тяло, в което младежът се взираше с някаква подозрителна сянка на перверзност. И той беше заявил, че не го разпознава.

Полицаят, застанал на разстояние, извади от панката си протокола, сложи отметка „не“ в графата „Разпознаване“ и го представи на двамата посетители за подпис. Въпреки че се бе надявал да намери семейството на тази анонимна жена. След това им предложи да ги придружи, но те учтиво отказаха.

В таксито, което ги караше към дома им на възвишенията на Сен Клу, не размениха нито дума. Майката не се приемаше за виновна. Беше постъпила така за доброто на семейството, въпреки че един ден това щеше да ѝ струва душата, ако някой бог ѝ поускаше сметка.

Свит на четири, синът се беше съсредоточил върху дишането си. При всеки завой той се опасяваше, че ще си повърне червата върху кожените седалки на таксито. Повдигаше му се, усещаше как губи сили, както и онова мравучкане в крайниците, което обикновено предвещава припадък. За момент мислите му се отнесоха и му трябваше известно време да се опомни – къде е и защо се намира тук.

Камий. Той също я беше разпознал. Неговата Камий. Неговата почти сестра. Беше я разпознал, но си бе замълчал.

ЧАСТ ПЪРВА

„Това да не е Холивуд, намираме се в Сен
Сен Дени.“

Майор М.-Ш. Дамиани

Сряда 11 януари 2012 г.

Виктор Кост отвори едното си око. Мобилният му телефон продължаваше да вибрира върху възглавницата, която не беше под главата му. Присви очи, за да види часа. 4 и 30 сутринта. Още преди да отговори, знаеше, че някой някъде е бил пречукан. В живота на Кост не съществуваше никаква друга причина да го будят посред нощ.

Изпи намръщен горчивото кафе, облегал се на хладилника, на който бележката „да купя захар“ почти беше паднала. В тишината на кухнята той огледа през прозореца заспалилите сгради. От целия квартал само в дома му светеше лампа и той си каза, че тази сутрин на него се е паднало да осветява града. Провери оръжието си, облече пуловер и размъкнато черно манто, после прибра ключовете в джоба си. Служебното пежо 306 беше зиморничаво и не искаше да потегли. Тази сутрин и двамата бяха в едно и също настроение. Кост изчака малко, запали си цигара, закашля се, опита пак. След като се задави веднъж-дваж, двигателят загрея. По празните улици се нижеха светофари, които той премина бавно на червено, преди да поеме по национален път номер 3.

Четири сиви безконечни ленти се забиват като копие в сърцето на предградието. Постепенно на мястото на къ-

щите се появяват жилищни сгради, после сградите стават небостъргачи. Отмества поглед от гетата с роми. Каравани, докъдето стига погледът, долепени една до друга, близо до линията на RER². Простряно пране по оградите, отделящи това население, което нито обичаме, нито мразим. Кост затвори прозореца, преминавайки покрай общинското сметище с неговите ухания, отстоящо само на няколко метра от най-близките жилища. Ето какво е отношението към 93-ти департамент и неговите жители: не се свенят да им натикат под носа планини от боклуци. Идеята не е лоша и трябва да се предложи на столичани *intra muros*³. Само колкото да видим реакцията на парижани. А може би бедните и имигрантите са с по-слабо развито обоняние... Подмина безкрайните паркинги на фирмата за обществено строителство, поздравявайки все същите черноработници, които скупчени чакат служебния транспорт. Нека се опита да посрещне началото на този нов ден без потискащи мисли.

² RER (Réseau Express Régional) е френска железопътна мрежа, обслужваща Париж и някои гъсто заселени зони, които свързват града с неговите предградия. – Б. пр.

³ Изразът е от латински и означава „зад стените, във вътрешността на града“. Използва се конкретно за Париж със значение на столицата без нейните предградия. – Б. пр.

Пантен. 5:15 ч.

Занемарените складове при канала Урк. Простираат се на хиляди квадратни метри като опустяло село, и всяка година обещаваат да ги срутят. През 30-те години на ХХ век в тази редица от празни хангари били складирали товарите, превозвани от търговските шлепове по канала. От това време бяха останали само грозни ръждясали железа със залостени врати и изпочупени прозорци.

Мястото беше достатъчно неприветливо, а дъждецът – черешката на тортата.

Кост повдигна жълтата лента с надпис „Полиция“, очертаваща периметъра за сигурност, чието предназначение бе да не допуска малко вероятните в този час зяпачи. Извади служебната си карта и я показа на униформените полицаи. Ронан – моторизираният полицай в екипа му, го поздрави и му подаде фенер. В отговор той изломоти едно „здравей“, после насочи лъча светлина към вратата от ръждиво желязо, която го отделяше от местопрестъплението.

Трябваше няколко пъти да я натиснат, преди да се отвори с продължително скърцане. Кост влезе, следван от колелата си. Изкачи едно стълбище, достатъчно стръмно, за да му напомни, че приближаваше четиресетте, и попадна в помещение, чийто край не се виждаше в мрака. Насочи фенера

си, но той освети само хвърчащи прашинки. Един полицай се появи сякаш от нищото.

– От криминалната ли сте?

– Капитан Кост. Ще ми обясните ли?

Докато му показваше пътя, ченгето заговори:

– Пазачът, не, ами кучето на пазача се разлаяло. Тогава той си вдигнал задника и отишъл да провери.

Той отскочи встрани.

– Внимавайте! Тук има дупка. И значи отишъл да провери и го открил, тука, мъртъв...

Ронан тихо сподели, че направеното резюме е отлично, изключително съдържателно. Полицаят се засегна и се запиля нанякъде. Кост и колежата му останаха сами, лице в лице с един черен исполин. Седнал на пода, като че строполил се отведнъж, с ръце към тялото, което изглеждаше почти двуметрово, с наведена глава. Върху чисто белия му пуловер, в средата на гърдите зееха три дупки, а около тях имаше големи петна от почерняла кръв.

За момент двамата полицай останаха мълчаливи пред трупа. Имаха странното усещане, че сега са по-живи от всеки друг път.

– Ронан, намери ченгето, което ядоса, направи необходимото, за да ни състави по-подробен протокол, и съобщи по радиостанцията, че имаме нужда от службата за идентификация и от лекар. Поискай също прожектори на стойки. Мощни.

Безкраен низ от разклонители се виеше през склада, за да захрани двата халогенни прожектора, насочени към безжизненото тяло. Сам, последното назначение в екипа на Кост, регулираше спотовете по вертикала. С кльоцавата си и крехка външност изглеждаше така, сякаш са го взели по погрешка в полицията. Или по някаква случайност. Изправен на дългите си, бездействияци в момента крака, той се оглеждаше във всички посоки. Във всички освен към трупа, осветен като рок звезда и надупчен от куршуми.

– Не изглеждаш добре, Сам. Май нещо не си във форма.

– Майната ти, Ронан, майната ти, направо ми се гади. Без майтап, Кост, това не е за мен, знаеш го. Не може ли да проверя дали има видеокамери наоколо или да разпитам съседите, да донеса кафе? Няма значение, каквото и да е...

– Видеокамери, това ми звучи добре. Провери и на съседните улици. Ронан, вземи мотора си и идете заедно. Ще тръгнем от общия принцип, че извършителят или извършителите са се изтарикатили и не са пречукали жертвата близо до дома си. Открийте всички подстъпи. Търсим кола. Не може да пренесеш чернокож с такъв ръст на гръб – търсим кола, камионетка, някакво превозно средство.

Кост извади радиостанцията.

– Обен, къде си?

В огромната желязна сграда качеството на сигнала беше плачевно и сред силно пукане гласът избълва в отговор нещо неразбираемо. Кост погледна радиостанцията си, опитвай-

ки се да си спомни кога за последно е работила нормално. Използва мобилния си.

– Обен, къде си?

– Пътувам с дежурния лекар, на три минути път сме, той си доспива на съседната седалка.

В помещенията се бяха развихрили хората от службата за идентификация. Около трупа проблясваха светкавици и за миг всичко наоколо си връщаше ярките цветове. Проби от биологичен материал, всички фасове, бутилки и различни отпадъци, които можеха да се намерят в изоставен склад, бяха запечатани в пликове като доказателства. Стандартна процедура. Техниците от полицейската лаборатория в бели стерилни гащеризони, старателно закрили усти и коси, за да избегнат всяко възможно замърсяване на пробите от собствената им ДНК, танцуваха наоколо, без да се интересуват от великана в средата на помещението, нито защо е бил пречукан в едно януарско утро.

Един от тях угаси двата халогенни прожектора и изследва местопрестъплението с помощта на Crimescope⁴. Прокара всеки квадратен сантиметър под синята светлина, за да търси следи от кръв или друга биологична течност. След това в един тесен периметър около трупа напръска с BlueStar⁵; но без резултат, защото стаята остана в пълен мрак. Началникът на криминалната лаборатория – мъж с голяма брада, чиято външност напомняше за учителите от едно време, известен сред колегите си с прякора Don't touch⁶, заяви на Кост:

– Няма луминесцентна реакция, няма кръв. Твоят човек не е умрял тук. Докарали са го. Ние приключихме, може да пипате навсякъде.

Техниците тъкмо прибираха куфарчетата си, когато

⁴ Crimescope представлява специална монохроматична лампа, разполагаща с различни филтри и позволяваща откриването на органични следи, невидими с просто око. – Б. пр.

⁵ Вещество за откриване на кръв до разтвор от 1/100 000, която в контакт с веществото флуоресцира на тъмно. – Б. пр.

⁶ Не пипай! (англ.) – Б. пр.

Обен паркира колата си до склада и събуди лекаря, който хъркаше с отворена уста.

– Пристигнахме, докторе.

Още неотворил очи, лекарят започна да мърмори.

– Толкова да ме тормозите заради някакъв труп, почвайте да ми лазите по оная ми работа.

– Имаш мръсната уста на ченге, докторе.

Когато забеляза Матия Обен, Кост отначало си помисли, че колегата му е изгубил лекаря някъде по трасето. Но после видя, че той е зад гърба на Обен. Зад него всеки можеше се скрие. Беше като трикрилен гардероб, човек планина, с уморено лице, покрито с белези, което напомняше на Лино Вентура, когато беше ядосано. При първата им среща той в никакъв случай нямаше да се обзаложи, че този мъж ще бъде сред малкото, на които се доверяваше. Работеха заедно вече десет години в 93-ти департамент с всички произтичащи от това гадости. С дрезгавия си глас Обен поздрави Кост.

– Здравей, Виктор.

– Добър ден, Матия. Добър ден, докторе.

– Е, вашият човек, къде е?

– Той е единственият мъртвец в стаята, сложили сме прожектори навсякъде, за да не го подминете.

Лекарят приклепна пред трупа, но после осъзна, че даже сигнал, великанът е по-висок от него.

– Големичък е, да знаете...

– Не ни пука, искаме да знаем дали е мъртъв.

Лекарят се съсредоточи в работата си.

– Е, добре, това е факт. Действителна и необратима смърт, повече от една следи от курушуми по пуловера му, следователно причината за смъртта, изглежда, не е естествена. Съставям протокол за съдебномедицинска експертиза⁷, за да можете да направите аутопсия. И дума да не

⁷ Протокол за съдебномедицинската експертиза се издава при случаи на насилствена смърт (или когато се предполага такава). Тя предполага да се извърши аутопсия или най-малкото външен преглед на тялото от съдебен лекар, с цел да се установи причината за смъртта. – Б. а.

става да го нипам сега, прекалено рано е, връщам се в леглото. Ще изпратите прокурорската заповед в службата ми.

Лекарят се обърна, но на пътя му застана Обен.

– Няма ли да му провериш пулса просто за да сме сигурни, а?

– Мамка му, има три големи дупки на пуловера, подгизнал от кръв, лежи тук от часове, това не ви ли стига?

Обен не помръдна. Лекарят напъха ръцете си в латексови ръкавици и напипа с два пръста аортата.

– Пулс няма, нищо. Това достатъчно ли е? Може ли да тръгвам, или искате да проверя дали са му правени ваксинации?

Обен го изпращаше до изхода, докато Кост набираше дежурния номер на съда, за да докладва на дежурния магистрат.

– Не носи никакви документи, открит е в три часа тази сутрин от пазача, вероятно убит с огнестрелно оръжие. Разполагаме с протокол за съдебномедицинска експертиза от лекаря, остава само да назначите аутопсия... Благодаря... Ще ви уведоим веднага щом научим нещо ново.

Кост затвори телефона, наблюдавайки как служителите на погребалното бюро с мъка закончаваха огромното тяло в прекалено малкия черен чувал. Кост беше виждал толкова трупове, че би могъл спокойно да си ближе сладоледа по време на всяка аутопсия. Така че гледката на отдалечаващата се към моргата обект на новото му разследване не го развълнува особено.

Оливие Норек
Код 93

Превод *Иван Баталов*
Редактор *Мария Чунчева*
Оформление на корицата *Ивайла Пеева*
Коректор *Нина Джумалийска*
Предпечат *Ивайла Пеева*

Френска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 18
ISBN 978-619-164-615-9

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Кастриран труп, който се съживява на масата за аутопсия. Мобилен телефон, звънящ в тялото на млад наркоман, починал от необясними изгаряния. Анонимни писма – първата следа към мистериозното досие „Код 93“.

Въпреки петнайсетте години работа в полицейското управление на бедното парижко предградие Сен Сен Дени капитан Виктор Кост е убеден, че това разследване ще бъде много различно от обичайните за 93-ти департамент. И се оказва прав – от обществото на богатите и властимащи парижани до обитателите на гетото капитан Кост ще измине дълъг път, който ще го отведе до много по-опасни и грандиозни престъпни схеми.

Написана от бивш полицай, „Код 93“ се откроява със своята автентичност, дължаща се преди всичко на опита на своя автор. Това змуркане в свят, в който престъпните манипулации на политическите и финансовите кръгове стигат отвъд разума, ще ви остави без думи.

*Сюжет, от който няма да си поемете дъх
чак до самия финал.*

L'Express

Оливие Норек е лейтенант от полицията в продължение на петнайсет години, преди да се посвети на писането на книги и сценарии. Носител е на редица литературни награди в криминалния жанр. „Код 93“ е неговият първи роман – начало на трилогията за капитан Виктор Кост.

Цена: 20 лв./10,25 €

www.entusiast.bg